

Arrest

nr. 321 411 van 11 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 3 augustus 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse zus.

Op 2 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 februari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, die op 03.08.2023 werd ingediend door:

Naam: G. (...)
Voorna(a)m(en): A. (...) M. (...) O. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...) 2005
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar zus, zijnde B. (...), L. (...) H. (...) (RR (...)), van Nederlandse nationaliteit

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd.

- Begeleidend schrijven advocaat dd 30.10.2023, met overzicht stukken
- Verklaring op eer betrokkene aangaande de relatie met haar zus, affectief en financieel. Uit verklaring blijkt dat zus ook financieel bijdroeg, echter uit verklaring kan het fundamenteel karakter van de steun voor het voortleven niet blijken ('zo kreeg ik regelmatig de mooiste jurken uit België maar ook voeding en studiemateriaal')
- Screenshot Facebook posts, waarop referentiepersoon reageert op posts betrokkene: met datum dd 25.03.2013; dd 22.06.2011, data niet steeds leesbaar; dd 24.06.2015; Vraag betrokkene voor het kopen van een studieboek tbv. voorbereiding toelatingsexamen geneeskunde 13.06.2021: deze stukken tonen de affectieve relatie tussen betrokkene en haar zus, echter vormen geen bewijs van het financieel/materieel ten laste zijn. De vraag tot het kopen van een studieboek is geen afdoende bewijs van een afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkene en haar zus.
- Foto's zonder datum en toegevoegde verklaringen van de betrokkene over de relatie.
- Verklaring op eer van betrokkene over reis naar België als cadeau van de referentiepersoon en partner, ter oriëntering van betrokkene in België (studies); aangaande moeilijke financiële situatie van moeder betrokkene en de steun van de zus van betrokkene (kleding en voedsel), dat moeder wegens ontslag niet meer in staat was om voor de betrokkene te zorgen en ontoereikend karakter pensioen moeder en kinderbijslag en verwijzing naar bewijzen inflatie Suriname: dit betreft een verklaring op eer van de betrokkene, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgelsoten. De betrokkene verwijst dan wel naar diverse stukken ter staving, zoals blijkt uit de verdere motivering kunnen deze stukken het verklaarde niet afdoende staven.
- Verklaring Pensioenfonds Suriname dd 20.06.2023, op naam moeder betrokkene en referentiepersoon, met pensioenbedrag juni 2023
- Krantenartikel dd 13 juli (jaartal ontbreekt), betreffende pensioen en kinderbijslag in Suriname en andere verhoogde financiële steun aan sociaal zwakkeren
- Overzicht prijzen Suriname aan de hand van Lijst Basis- en strategische goederen Suriname dd 29.07.2023 - 11.08.2023
- Krantenartikel dd 23.02.2023 NOS betreffende moeilijke economische situatie in Suriname en inflatie sedert 2020 (toegevoegde grafiek)
- Attest MI-GLIS dd 18.05.2023, stellende dat op naam van de betrokkene sedert de geboorte tot op datum attest niet gebleken is dat enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht geregistreerd staat.
- Verklaarde bewijzen van geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar de moeder van de betrokkene, met verklaring betrokkene dat via Western Union of Money Gram geen overschrijvingen kunnen gebeuren naar een persoon beneden de 18 jaar: Echter, het toegevoegde bewijs van Atena Money Transfert bevat enkel bewijs dat bedragen werden overgeschreven naar de moeder van de betrokkene tussen 07.10.2022 en 07.03.2023. Er is geen enkel stavingsstuk toegevoegd dat deze overschrijvingen daadwerkelijk ten gunste van de betrokkene werden aangewend. Bovendien is het

- vermogen van de moeder van de betrokkene niet afdoende aangetoond (zie *infra*), waardoor de vermeende overgemaakte gelden niet afdoende geïnterpreteerd kunnen worden naar hun fundamentele aard voor het overleven van de betrokkene, dat is: ter staving van de afhankelijkheidsrelatie.
- Verklaring over de moeilijkheid openen valuta rekening omwille van moeilijke economische situatie en dat betrokkene zus haar contant geld heeft gegeven in april
 - Verklaring over geven geld via de tante van betrokkenen in mei omwille van sluiting bankkantoor moeder en tweede verklaring dat in juni terug geld via de moeder werd doorgegeven aan de betrokkene
 - Vluchtgegevens referentiepersoon tussen 15.03.2023 en 14.04.2023 Amsterdam - Paramaribo, om te staven dat de zus toen in Suriname was, voor de verklaarde geldoverdrachten.
 - Verklaring dat betrokkene in juli in België was voor toelatingsexamen en het geld van zus in België heeft ontvangen. Ook hier de verklaring dat het niet op een bankrekening van de betrokkene kon worden overgeschreven daar zij nog geen 18 jaar was: Betrokkene bereikte dd 22.06.2023 de leeftijd van 18 jaar en was vanaf deze leeftijd wel degelijk toegelaten tot het openen van een bankrekening in België. Bovendien betreft dit een situatie in België, die niet relevant is voor het ten laste zijn ten overstaan van de referentiepersoon van in het land van herkomst.
 - Whatsappgesprekken tussen de betrokkene en de referentiepersoon oktober 2023; februari 2023: geen bijkomend bewijs financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie.
 - Bewijs van overschrijvingen via Western Union van de referentiepersoon naar de betrokkene: dd 18.07.2023 tbv 200 euro;
 - Rekeninguittreksel op naam van mevrouw '(...)' met dd 03.05.2023 een overschrijving van 200 euro vanwege de referentiepersoon: dit gaat vermoedelijk om de overschrijving naar de tante van de betrokkenen (zie verklaring *supra*), echter, er ontbreekt informatie om de persoon '(...)' te identificeren.
 - 2 bewijzen van overschrijvingen van een ABN-AMRO bankrekening juni 2023, met afgehouden bedragen, echter er zijn geen identificatiegegevens op de uittreksels vermeld, waardoor deze niet kunnen weerhouden worden als bewijsstukken.
 - Wereldwijde Privacy Verklaring Western Union
 - Voorwaarden Money Gram: leeftijd: beschikbare service vanaf 18 jaar
 - Voorwaarden openen valutarekening in vreemde valuta: het inkomen is desbetreffende valutasoort moet aantoonbaar worden gemaakt en dat pensioen in rekening wordt gebracht.
 - Loonfiches op naam van de referentiepersoon

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 18.10.2010 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds oktober 2010 onafgebroken in België verblijft. De referentiepersoon heeft hier haar leven opgebouwd, van betrokkene is eigenlijk nooit sprake geweest. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf. De referentiepersoon heeft immers sinds jaren dat vrij verkeer uitgeoefend, zonder dat betrokkene over het verblijfsrecht beschikte.

Onafgezien daarvan, kan ook niet gesteld worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten

laste was van de burger van de Unie van in het land van herkomst en dit in de période voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging dd. 03.08.2023.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 03.08.2023 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene tot een maand voorafgaand aan haar komst naar België en dus in Suriname nog niet de leeftijd van 18 jaar had bereikt, en dat zij aldus ten laste was van haar moeder. Zoals de betrokkene verklaart, was haar vader niet langer aanwezig en stond hij niet mee financieel in voor de betrokkene. Betrokkene poogt met de toegevoegde stukken aan te tonen dat zij ten laste was van haar zus (de referentiepersoon), daar haar moeder niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte om de financiële zorg voor voor de betrokkene te dragen. In dit opzicht, dient het vermogen van de moeder te worden aangetoond, en niet enkel dat van de betrokkene. De betrokkene motiveert immers aan de hand van verklaringen en toegevoegde stukken dat allé aangehaalde financiële steun gebeurde via de moeder, daar zij nog minderjarig was en niet bevoegd om financiële handelingen te stellen, zoals het openen van een bankrekening of het ontvangen van geldtransfers (zie ook toegevoegde stukken van Western Union, Money Gram, voorwaarden openen valuta rekening).

Wat betreft het vermogen van de moeder van de betrokkene, werd dit niet afdoende aangetoond. Er ligt dan wel een bewijs voor van het pensioen van de moeder, en de betrokkene poogt aan de hand van stukken betreffende de economische situatie in Suriname aan te tonen dat dit pensioen niet volstond, het zicht op het vermogen van de moeder van de betrokkene en dus van de betrokkene toen zij nog minderjarig was is onvolledig. Er ligt enkel een bewijs van geen eigendommen voor op naam van de betrokkene. Aangezien zij op datum van het attest nog minderjarig was is dit eigenlijk geen bewijs daar zij toen nog niet over eigendommen kon beschikken. Aangaande het vermogen qua onroerende goederen van de moeder werden geen bewijzen toegevoegd. Wat betreft de krantenartikels over de levensstandaard in Suriname, betreffen dit media discoursen over de economische situatie in Suriname op macro niveau, ze geven dus geen directe informatie over de persoonlijke vermogenssituatie van de betrokkene. Met andere woorden, louter op basis van het bewijs aangaande het pensioen van de moeder en bewijzen aangaande de economische situatie in Suriname en de prijzen van levensmiddelen, is het vermogen van de moeder van de betrokkene en dus van de betrokkene op minderjarige leeftijd niet afdoende aangetoond.

Aangaande het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bewijzen van financiële steun niet afdoende geïnterpreteerd worden in het licht van hun al dan niet fundamenteel karakter voor het voortleven van de betrokkene zonder een zicht op het vermogen van de moeder van de betrokkene toen zij nog minderjarig was. Betrokkene verklaart dat de vermeende steun via haar moeder of tante gebeurde, daar zij zelf minderjarig was en niet bekwaam was om financiële handelingen te stellen. Welnu, het voorgelegde bewijsstuk van overschrijvingen van de referentiepersoon naar de moeder van de betrokkene (attest Atena Money Transfert dd 15.05.2023) kan dus niet afdoende worden geïnterpreteerd zonder een volledig zicht op het vermogen van de moeder van toen betrokkene nog minderjarig was. Bovendien ligt geen enkel stuk voor ter staving dat de overgeschreven bedragen daadwerkelijk aan de betrokkene zijn toegekomen, zoals aankoopbewijzen van de moeder ten voordele van de betrokkene. Met andere woorden, er liggen geen stukken voor die de verklaringen van de betrokkene hard kunnen maken, zo ook de verklaringen over het doorgegeven geld via de tante en de verklaring over de contanten gegeven aan de betrokkene tijdens het bezoek van de referentiepersoon in maart-april 2023. Het enige harde bewijs dat hieromtrent voorligt zijn de vluchtgegevens van de referentiepersoon naar Paramaribo. Zoals boven beargumenteerd, konden sommige stukken van vermeende steun niet geïnterpreteerd worden wegens ontbreken van identificatiegegevens. Zelfs indien we deze stukken in overweging zouden nemen, gaat het slechts over 2 bewijzen van steun in juni 2023, wat geen voldoende lange periode is voorafgaand aan de huidige aanvraag. Er ligt één stuk voor met een overschrijving van de referentiepersoon naar de betrokkene zelf dd 18.07.2023. Echter, op basis van één stuk is het ten laste zijn niet afdoende aangetoond.

Kortom, er kan niet gesteld worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Het is wel degelijk de bedoeling, opdat art. 47/1, 2° toepassing kan vinden dat er ofwel expliciet wordt aangetoond dat betrokkene voorafgaandelijk aan haar komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon ofwel ten laste was van die referentiepersoon. (Onafgezien van het

feit dat de aanvraag tot verblijf in België er moet op gericht zijn het vrij verkeer van de referentiepersoon te vrijwaren, zoals hierboven uitvoerig omschreven).

Op basis van de voorgelegde documenten kan dan ook niet besloten worden dat aan die verblijfsvoorwaarden is voldaan. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat verzoekster een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Nederlandse zus of deel uitmaakt van haar gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de 'andere familieleden van een Unieburger' en luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar zus op het ogenblik dat zij nog in Suriname verbleef én zij in haar land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van haar zus.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat zij niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij ten laste was van haar zus was op het ogenblik dat zij in Suriname verbleef of zij deel uitmaakte van het gezin van haar zus.

Dat verzoekster nochtans ettelijke documenten heeft voorgelegd die het tegendeel bewijzen.

Vooreerst blijkt uit het feitenrelaas door verzoekster zelf neergeschreven dat haar zus met haar samenwoonde tot zij 19 jaar oud was en naar België verhuisde. Verzoekster en haar zus maakten in Suriname dan ook deel uit van hetzelfde gezin.

Conform artikel 47/1 Vw. worden als andere familieleden van een Unieburger beschouwd de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Dat de Verblijfswet bijgevolg enkel voorziet dat het familielid 'deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger', zonder verdere nadere specificatie wat bedoelt wordt met 'deel uitmaken van een gezin'.

Aangezien verzoekster en haar zus jarenlang in Suriname op hetzelfde adres hebben gewoond, is het onbetwistbaar dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar zus.

Het feit dat ook de moeder van verzoekster woonachtig was op dit adres, doet niets af van het gegeven dat verzoekster en haar zus samenwoonden en zij bijgevolg deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger.

Dat verweerder dan ook een voorwaarde toevoegt aan de Verblijfswet en een dergelijke motivatie dan ook niet kan weerhouden worden.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 47/1 Vw.

2.1.4.

Voorts werpt de bestreden beslissing op dat verzoekster een verklaring op eer heeft opgesteld aangaande haar relatie met haar zus, affectief en financieel. Uit deze verklaring zou blijken dat de referentiepersoon ook financieel bijdroeg, doch zou het fundamenteel karakter van de steun voor het overleven niet blijken (verwijst hierbij naar de zin 'zo kreeg ik regelmatig de mooiste jurken uit België maar ook voeding en studiemateriaal').

Dat uit deze verklaring, in combinatie met de overige voorgelegde documenten, wel degelijk blijkt dat verzoekster om te overleven afhankelijk was van de hulp van haar zus. Verzoekster maakt immers niet alleen gewag van het feit dat zij 'de mooiste jurken' kreeg, doch eveneens dat haar zus instond voor de aankoop voeding en studiemateriaal.

Verder staat te lezen dat haar zus op afstand voor verzoekster is blijven zorgen en haar moeder ontslagen werd op 56-jarige leeftijd en geen werk meer vond, waardoor haar zus voor verzoekster en hun moeder zorgde : "door de recente inflatie in Suriname was mijn moeder niet meer in staat om voor mij te zorgen. Haar pensioen van SRD 3.831,47 is niet toereikend. (...) Mijn zus heeft toen de zorg voor mij bijna helemaal opgepakt".

Dit blijkt eens te meer uit de talrijke bewijzen van het overmaken van geld die door verzoekster worden voorgelegd en waaruit blijkt dat haar zus geld overmaakte aan de moeder teneinde in het onderhoud van verzoekster voorzien.

Omdat verzoekster minderjarig was, kon zijzelf wettelijk gezien geen geld ontvangen, zodat verzoeksters zus de gelden en haar moeder diende over te maken, die deze uiteraard aanwendde om voor verzoekster te zorgen.

Verweerder werpt dienaangaande op dat de gelden werden overgemaakt aan verzoeksters moeder en er geen enkel bewijs wordt voorgelegd dat deze overschrijvingen daadwerkelijk ten gunste van verzoekster werden aangewend. Bovendien zou vermogen van de moeder van verzoekster niet zijn aangetoond waardoor de overgemaakte gelden niet afdoende geïnterpreteerd kunnen worden naar hun fundamentele aard voor het overleven van verzoekster.

Verzoekster heeft evenwel een document voorgelegd van Western Union waaruit duidelijk blijkt dat minderjarigen geen gelden kunnen ontvangen en/of opsturen, zodat verzoeksters zus geen andere mogelijkheid had dan geld overmaken aan verzoeksters moeder.

Dat de opmerking van verweerder dat niet werd aangetoond dat deze gelden daadwerkelijk ten gunste van verzoekster werden aangewend, geenszins redelijk is.

Uiteraard gebruikte verzoekster moeder de gelden van haar zus om in het onderhoud van verzoekster te voorzien en hebben zij hiervan geen bewijzen. Verzoekster en haar moeder maakten immers deel uit van hetzelfde gezin, zodat de moeder o.a. voeding, kledij, medicatie, enz. ten behoeve van verzoekster kocht zonder dat zij uiteraard hiervan bewijzen, facturen, of dergelijke meer kan voorleggen.

Van verzoekster kan dan ook niet verwacht worden dat haar moeder bv. marktkramers een verklaring liet schrijven dat de levensmiddelen werden aangekocht ten behoeve van verzoekster! Dat een dergelijke motivering dan ook geen ernstig te noemen is en totaal onredelijk!

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing de officiële documenten van Western Union waaruit bleek dat verzoekster als minderjarige gewoonweg geen geld kon ontvangen genegeerd heeft, evenals de verklaringen van verzoekster dienaangaande, zodat de bestreden beslissing tevens manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter

verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden wegens een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het algemene motiveringsbeginsel.

2.1.6.

Voorts argumenteert de bestreden beslissing dat verzoekster in Suriname minderjarig was en zij dus ten laste was van haar moeder, die volgens verzoekster onvermogen was en verzoekster dus

Verzoekster stelde dat haar moeder onvermogen is, doch zou dit niet hebben aangetoond. Het bewijs van het pensioen van verzoeksters moeder en documenten betreffende de economische situatie in Suriname zouden immers volgens verweerder niet voldoende zijn. Er zou immers geen bewijs van eigendommen worden voorgelegd op naam van de moeder en als dusdanig van verzoekster op minderjarige leeftijd.

Dat verzoekster de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en niet haar moeder, zodat van haar moeder geenszins kan verwacht worden dat zij ook – net zoals verzoekster – een attest voorlegt dat zij over geen eigendommen beschikt, wat inderdaad niet het geval is.

Dat verweerder dan ook een voorwaarde toevoegt die geenszins voorzien is in de wet, nu het niet verzoeksters moeder is hoeft aan te tonen dat zij in Suriname onvermogen is, doch wel verzoekster.

Dat verweerder ook op dit punt totaal onredelijk is en alle door verzoekster voorgelegde stukken – waaruit overduidelijk blijkt dat haar zus haar al jaren onderhoudt – gewoonweg negeert.

Dit terwijl verzoekster aan de hand van talrijke documenten heeft aangetoond dat zij in Suriname onvermogen was en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar zus.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat door het negeren van bepaalde door verzoekster aangebrachte stukken en het onredelijk vereisen van bijkomende stukken, verweerder het dossier van verzoekster niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.7.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat zij in Suriname samenwoonde met haar zus, onvermogen was in Suriname en zus geld overmaakte ten haar behoeve waarmee verzoekster kon overleven, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van haar Nederlandse zus én tevens deel uitmaakte van haar gezin.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde documenten dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet werd aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon en/of zij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in Suriname verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van haar Nederlandse zus. Verweerder bespreekt één voor één de neergelegde bewijsstukken en geeft aan waarom deze documenten niet kunnen worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn of als bewijs dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van haar zus.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidde verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen vormen een omzetting van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a) van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie

geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (cf. HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24). In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op de eigen middelen betreffen.

Voor wat betreft het begrip ‘deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ kan worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 september 2022 in de zaak C-22/21. Hierin heeft het Hof geoordeeld dat het begrip ‘andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet’ slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die is gebaseerd op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Het “*ander familielid*”, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, moet het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat. Die band moet zodanig zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden. Bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden moet niet alleen rekening worden gehouden met de periode na het verwerven van het statuut van burger van de Unie maar ook met de periode daarvoor.

Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf stelt uitgebreid vast dat verzoekster niet aantoont dat zij in het land van herkomst voorafgaand aan haar aanvraag tot gezinshereniging deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon, zijnde haar Nederlandse zus. Verzoekster houdt daarentegen vol dat ze genoegzaam heeft aangetoond dat ze reeds in haar land van herkomst ten laste was van haar zus en dat zij in Suriname deel uitmaakte van het gezin van haar zus. Verzoekster betoogt dat ze met haar zus samenwoonde tot dat ze 19 jaar oud was en deze naar België verhuisde. Verzoekster lijkt aan te geven dat het enkele feit dat ze in Suriname op hetzelfde adres hebben gewoond, op automatische wijze betekent dat de zussen deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Volgens verzoekster voegt verweerder dan ook een voorwaarde toe aan de wet.

Verzoekster kan hierin echter niet worden gevolgd. Voorgaand werd reeds gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-22/21 waaruit duidelijk volgt dat er slechts sprake is van het ‘deel uitmaken

van het gezin van de Unieburger' wanneer er een relatie van afhankelijkheid bestaat die is gebaseerd op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Bijgevolg kan het enkele feit dat verzoekster met de referentiepersoon op hetzelfde adres heeft gewoond in Suriname niet volstaan als bewijs van het 'deel uitmaken van het gezin van de Unieburger' in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar ze aanvoert dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de bewijsstukken die ze heeft voorgelegd, in combinatie met de verklaringen op eer, weldegelijk aantonen dat ze in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse zus. Verzoekster herhaalt dat haar zus instond voor de kosten van voeding, studiemateriaal maar ook kledij. Ze stelt dat de referentiepersoon geld overmaakte aan hun moeder teneinde in het onderhoud van verzoekster te voorzien. Verzoekster betoogt dat verweerder onredelijk motiveert dat er geen bewijzen voorliggen die aantonen dat de geldsommen die de referentiepersoon aan haar moeder overmaakte ook daadwerkelijk voor het levensonderhoud van verzoekster zijn aangewend. Verzoekster stelt dat de gelden "uiteraard" door haar moeder werden gebruikt om in haar levensonderhoud te voorzien maar dat zij hiervan geen bewijzen kan voorleggen. Daarnaast meent verzoekster dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster als minderjarige niet rechtstreeks geldsommen kon ontvangen via Western Union.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder inderdaad opmerkt dat er een aantal geldstortingen voorliggen van de referentiepersoon, de zus van verzoekster, aan hun moeder. Verweerder stelt dat er geen enkel stavingstuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat deze overschrijvingen daadwerkelijk ten gunste van verzoekster werden aangewend. Verzoekster betwist dit niet, doch stelt op algemene wijze dat zij hiervan onmogelijk een concreet bewijs kan bijbrengen. Met dit betoog wordt echter geen afbreuk gedaan aan de motivering dat er geen concreet bewijsstuk voorligt waaruit blijkt dat de geldsommen daadwerkelijk door de moeder werden aangewend om te voorzien in het levensonderhoud van verzoekster. Dit motief komt de Raad bovendien niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor. Echter motiveert verweerder in de bestreden beslissing ook dat verzoekster tot een maand voor haar komst naar België nog minderjarig was en aldus wordt geacht ten laste te zijn geweest van haar moeder. In dat opzicht moet volgens verweerder dan ook het vermogen van de moeder worden onderzocht om na te gaan in hoeverre hun moeder aangewezen was op de geldstortingen van de referentiepersoon om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Verweerder gaat aldus niet zonder meer voorbij aan het gegeven dat verzoekster als minderjarige zelf geen gelden kon ontvangen via Western Union, zoals verzoekster laat uitschijnen. Verzoekster ontkent niet dat haar Nederlandse zus, de referentiepersoon, rechtstreeks financieel heeft bijgedragen aan hun moeder en er slechts één rechtstreekse overschrijving voorligt tussen de referentiepersoon en verzoekster zelf. In dat opzicht acht de Raad het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat verweerder verwacht dat het vermogen van de moeder wordt uiteengezet, teneinde na te gaan of de overgemaakte geldsommen al dan niet fundamenteel waren voor het overleven van verzoekster. Het begrip 'ten laste zijn' impliceert immers dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat de aanvrager zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien.

Verzoekster betoogt daarentegen dat haar moeder geen aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend zodat niet kan worden verwacht dat ook het onvermogen van de moeder wordt aangetoond. Volgens verzoekster voegt verweerder ook hier een voorwaarde toe aan de wet. Verzoekster kan hierin niet worden gevolgd. Verweerder motiveert terecht dat *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene tot een maand voorafgaand aan haar komst naar België en dus in Suriname nog niet de leeftijd van 18 jaar had bereikt, en dat zij aldus ten laste was van haar moeder. Zoals de betrokkene verklaart, was haar vader niet langer aanwezig en stond hij niet mee financieel in voor de betrokkene. Betrokkene poogt met de toegevoegde stukken aan te tonen dat zij ten laste was van haar zus (de referentiepersoon), daar haar moeder niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte om de financiële zorg voor voor de betrokkene te dragen. In dit opzicht, dient het vermogen van de moeder te worden aangetoond, en niet enkel dat van de betrokkene. De betrokkene motiveert immers aan de hand van verklaringen en toegevoegde stukken dat allé aangehaalde financiële steun gebeurde via de moeder, daar zij nog minderjarig was en niet bevoegd om financiële handelingen te stellen, zoals het openen van een bankrekening of het ontvangen van geldtransfers (zie ook toegevoegde stukken van Western Union, Money Gram, voorwaarden openen valuta rekening)."*

Wat betreft het vermogen van de moeder van de betrokkene, werd dit niet afdoende aangetoond. Er ligt dan wel een bewijs voor van het pensioen van de moeder, en de betrokkene poogt aan de hand van stukken betreffende de economische situatie in Suriname aan te tonen dat dit pensioen niet volstond, het zicht op het vermogen van de moeder van de betrokkene en dus van de betrokkene toen zij nog minderjarig was is onvolledig. Er ligt enkel een bewijs van geen eigendommen voor op naam van de betrokkene. Aangezien zij

op datum van het attest nog minderjarig was is dit eigenlijk geen bewijs daar zij toen nog niet over eigendommen kon beschikken. Aangaande het vermogen qua onroerende goederen van de moeder werden geen bewijzen toegevoegd. Wat betreft de krantenartikels over de levensstandaard in Suriname, betreffen dit media discoursen over de economische situatie in Suriname op macro niveau, ze geven dus geen directe informatie over de persoonlijke vermogenssituatie van de betrokkene. Met andere woorden, louter op basis van het bewijs aangaande het pensioen van de moeder en bewijzen aangaande de economische situatie in Suriname en de prijzen van levensmiddelen, is het vermogen van de moeder van de betrokkene en dus van de betrokkene op minderjarige leeftijd niet afdoende aangetoond.”

Aldus komt verweerder op correcte wijze tot de vaststelling dat de bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan hun moeder niet afdoende kunnen worden geïnterpreteerd in het licht van hun al dan niet fundamenteel karakter voor het voortleven van verzoekster, zonder dat er tevens zicht wordt geboden op het vermogen van de moeder van verzoekster toen zij nog minderjarig was. Deze motivering komt de Raad niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor. Verzoekster toont niet aan dat verweerder ten onrechte een voorwaarde aan de wet toevoegt.

Het gegeven dat verzoekster ervan overtuigd is dat zij met de voorgelegde stukken weldegelijk afdoende heeft aangetoond dat ze in Suriname ten laste was van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van oud artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet. Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de zus van de Nederlandse referentiepersoon en woonde in Suriname samen met haar zus tot aan diens vertrek naar België. Bovendien woont verzoekster sinds haar aankomst in België samen met haar zus, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de zus is van de referentiepersoon, zij in België samenwoont met haar zus, zij in Suriname samenwoonden, haar zus verzoekster geld overmaakte en haar volledig onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° *juncto* artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, met name dat het 'ander familielid' moet bewijzen dat zij ten laste is van de Unieburger die zij wil begeleiden of bij wie zij zich wil voegen of dat zij deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familielevens wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor 'andere familieleden' van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu wordt de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoekster in haar land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon, haar zus. Uit het eerste middel is gebleken dat deze beoordeling van verweerder overeind is gebleven. Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zij daadwerkelijk ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon. Verweerder kon volstaan met deze vaststelling en moest, gelet op het voorgaande, geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Er moet tevens op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, en van het aan deze bepaling analoge artikel 22 van de Grondwet, wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN